

въ село единъ пжтникъ, богатъ търговецъ. Напраздно търсили убиеца.

Никой не могълъ да го посочи. Съседътъ се усъмнилъ. Като видѣлъ богатия синъ окървавенъ, съобщилъ, че може той да е убиеца.

Полицията това и чакала. Хванала го и го арестувала. Предала го на съдъ. Той не можалъ да се оправдае и го осъдили на смъртъ. Когато го закарали при бесилката, тамъ се били събрали много хора. Между тѣхъ била и жена му и храненикътъ му.

Преди да го окачатъ на вжжето, дали му време да каже последната си дума.

Той помълчалъ, помислилъ, па извикалъ:

— Една трета отъ цѣлото си богатство оставамъ, на жена си, една трета — на сина си и една трета на оня, които ми окачи вжжето на врата.

Безъ да му мисли много, храненикътъ, поблазенъ отъ богатството, завтекалъ се и поискалъ да тури вжжето на врата му.

Спогледали се всички.

Страшенъ викъ се разнесълъ. Човѣкътъ подъ бесилката извикалъ:

— Ахъ! и това не вѣрвахъ да стане! . .

Ето, сбжднаха се предсмъртнитѣ думи на баща ми: „Синъ храненикъ да не вземашъ“.

— Сждията се зачудилъ.

Казалъ да почакатъ малко и почналъ да го разпитва.

Човѣкътъ подъ бесилката съ сълзи на очи разказалъ, какво го съветвалъ баща му, кога умиралъ и какво се случило по-нататкъ.

Сждията провѣрилъ казаното и отмѣнилъ присждата. После човѣкътъ билъ пуснатъ на свобода.

Ал. Симидчиевъ